

Христо вече ни напусна, - постъпи във Военното училище. Най-важната му поръка беше да минеме към двуцветни клитета, като махнеме този беден и нехудожествен фон: ту червен, ту син, морав. Отсега-ната тук той вече не участваше така изобилно с материали. В бр. 18 даде само един разказ, а в бр. 19 - едно стихотворение; но нещо по-важно - сбъдна се мечтата му, този брой излезе с двуцветна карикатура, вече от Персифал. *Parsifal*.

В същото време Христо напусна сътрудничеството си в "Българан" и заедно с единия му редактор - Райко Алексиев, с Крум Кюлявков и др. се прехвърли в "Барабан". Но и тук, и в "Смях и сълзи" пишеше по-малко, отколкото по-рано: военната служба прече. Чудно беше, че и толкова можеше да дава при така строгия режим във Военното училище, и още повече, при толкова голямата му заетост там. Той много страдате загдето се откъсва от списанието, особено след участието на новия карикатурист *Parsifal* /... Костов, на всеки случай важна за нас фигура: мобилизиран запасен офицер, доста по-възрастен/. Списанието поема *кми* ~~ни~~ възход. Дори в бр. 19 имате обръщение към читателите, че са взети мерки за още по-голямото издигане на списанието и се апелирате към тях да не скъпят своите 20 стотинки...

Сега вече Христо с право можеше да пише войнички стихотворения, и не закъсня: още в бр. 20 адресира едно стихотворение във форма на писмо до Мак Гро, с войнички съдържание.

В бр. 21 - той липсва. Трудно е да се пише и да се праща от Военното училище. Започнаха, обаче, свиданията ни, и по втората част на въпроса се улеснихме: той скритно пъхаше в джебовете ни ръкописи. Съдбата на "Смях и сълзи" го интересуваше непрестанно. Когато му занесехме нов брой, той килваше юнкерската си фуражка назад, да не му пречи при четенето, и забравяше нашето присъствие.

В бр. 22 ~~пише~~ *дописваме* една наивност. Мислехме, че правиме остроумие, и оставихме малко рамкирано празно място, под което писахме:

"Ах, каква хубава карикатурка бихме дали,
ако да имахме такава"...

Колкото и да не обичаше Христо да кори направо, той този път не се сдържа:

- Дрън-дрън! Да бях карикатурист, бихте могли да се извините, че са ме взели войник, та нямате карикатури. Недейте такива остроумия. Така, с празни полета, можете да изкарате цял брой и да пицете: "Ах, защо нямаше стихчета и разказчета"... Оставете тези работи!

Слушахме го с *внимание* ~~внимание~~, не само защото беше с някоя година по-голям от нас, а и защото изобщо го чувствавахме като по-голям. Във всяко отношение "бате"... ./.